

Jamsai

伊人

難

為

ยอดสตรี
เป็นยากยิ่ง

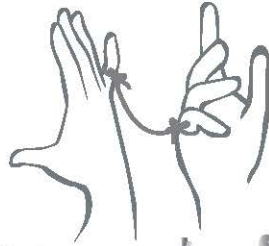
5

อินเซียนอวี๋ 銀千羽 เขียน
นางฟ้าปีกเขียว แปล

มากกว่ารัก

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่คุณให้อีก ๗ ใจ อีก ๖ ใจ

"อ้อเหริน!" ไปหลี่จิ้งหงบกำลังจะกระโดดตามนางลงไปทันที

"อย่ากระโดดลงมา!" มืออ้อเหรินมีอาจสลอดออกจากบุรุษชุดดำได้ นางทำได้เพียงหันไปตะโกนอย่างร้อนใจ ห้ามไม่ให้เขากระโดดตามลงมา "แดนดินอันวญพร!"

เงาร่างบุรุษชุดดำและมืออ้อเหรินหายวับไปอย่างรวดเร็วท่ามกลางเมฆหมอกที่แสงอรุณค่อยๆ สาดแสงมา

ส่วนมืออ้อเหรินที่ถูกบุรุษชุดดำพันพันอยู่นั้นก็ตระหนกได้อย่างรวดเร็วว่าเขาอยากจับตัวนางไป นางจะไม่มีทางให้เขาทำสำเร็จ!

เงาร่างสีดำและสีฟ้าร่วงลงไปอย่างรวดเร็ว ไปหลี่จิ้งหงบเห็นเพียงเปลวเพลิงสีม่วงสายหนึ่งแผดเผาโดยพลัน จากนั้นขนาดก็เล็กลงเรื่อยๆ จนกระทั่งหายวับไป

นั่นเป็นเพราะมืออ้อเหรินร่วงลงไปยังสถานที่ที่เขามองไม่เห็นแล้ว

มือสองข้างของไปหลี่จิ้งหงบกำแน่น เล็บออกแรงจิกเข้าไปในฝ่ามือ ก่อนที่เลือดจะค่อยๆ หยดออกตามซอกนิ้ว

มากกว่ารัก ยอดสตรีเป็นยากยิ่ง 5

อินเซียนอวี่ เขียน นางฟ้าปีกเขี้ยว แปล

伊人難為 (Yi Ren Nan Wei) Volume 5

Copyright © 2019 King-In Publishing Co., Ltd.

Thai edition copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged with King-In Publishing Co., Ltd.

All Rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2702-8

ภาพประกอบ 容境 (Rong Jing)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

คำนำ

ตอนนี้เราต่างก็เดินทางผจญภัยร่วมกับโมอีเทรินมาถึงเล่ม 5 แล้ว ความรักที่ค่อย ๆ ผลิบานแต่เดิมนั้น ยามนี้ก็ออกดอกบานสะพรั่ง ทว่าประมุขหอชื่อมิงกลับเอาความสงบสุขของแผ่นดินใหญ่มาข่มขู่ให้ไปหลีจิงหงต้อง แต่งงานเชื่อมสัมพันธ์ อีกทั้งยามนี้ที่แดนถิ่นอำนาจพรก็เกิดเรื่อง เหล่าผู้อาวุโสจากสำนักพรรคต่างๆ มีอาจารย์ช่ายกลัวได้อีกต่อไป ในวันที่ช่ายกลัวทั้งหลายลงนั้น โมซังเงินท่านดาที่เก่งกาจของโมอีเทรินก็หายตัวไปด้วย อ่านมาถึงตรงนี้แล้วไม่อยากจะเชื่อเลยจริงๆ ค่ะว่าท่านดาโมก็จะมิดินวันเช่นนี้กับเขาเหมือนกัน

นักอ่านกำลังคิดว่าเรื่องราวในเล่มนี้เข้มข้นขึ้นมากใช่ไหมคะ ความจริงไม่ใช่แค่เข้มข้นค่ะ แต่เต็มไปด้วยความสนุก น่าติดตาม และชวนให้ลุ้นไปกับเหตุการณ์ต่างๆ ตลอดเลย รวมทั้งในเล่มนี้ยังมีตัวละครใหม่ที่เป็นสัตว์วิเศษซึ่งน่ารักน่าชังอย่างยิ่ง อ่านแล้วรับรองว่านักอ่านจะต้องหลงรักมันแน่นอนค่ะ มาติดตามกันนะค่ะว่าในคราวนี้โมอีเทรินจะฝ่าฟันอันตรายต่างๆ ที่จะได้พบเจอต่อไปได้อย่างไร ไปหลีจิงหงจะต้องแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์จริงๆ หรือไม่ แล้วท่านดาโมจะหายไปตลอดกาลเลยหรือเปล่า หากพร้อมแล้วก็ก้าวเข้าไปยังดินแดนเทพยุทธ์แห่งนี้พร้อมกันเลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * โมอิเทริน หลานเพียงคนเดียวที่ไม่ซึ้งเงินสั่งสอนอย่างใกล้ชิด ไม่เกรงกลัวผู้ใด อดทนอดกลั้นทั้งห้าบนหน้าประณีตราวปั้นแต่งขึ้นอย่างตั้งใจ
- * ไป่หลี่จิงหง มาจากตระกูลเร่ร่อนที่ค่อนข้างพิเศษ มีความสูงศักดิ์อย่างชัดเจนในทุกท่วงที่ ตั้งใจติดตามดูแลปกป้องโมอิเทรินด้วยตนเอง
- * ซือลิ่งเทียน ประมุขหอซือมิ่ง เครื่องหน้าหล่อเหลาคมคาย หัวทั้งร่างมองดูแล้วทั้งศักดิ์สิทธิ์และสูงส่งอย่างมาก
- * ราชาสัตว์เทพ ร่างบุรุษเครื่องหน้างดงามที่มนุษย์ไม่อาจมีได้ เรือนผยาวสีเงินแวววาว ทุกท่วงท่าสง่างามยิ่ง
- * เซียวเถิงอวี่น หัวหน้าน้อยของสมาคมผู้ครองสัตว์วิเศษ ลูกศิษย์เพียงผู้เดียวของหัวหน้าเซียว ทั้งยังเป็นหนึ่งในหนุ่มยอดฝีมือทั้งสิบในดินแดนเทพยุทธ์
- * เซียนลั่ง หัวหน้าสมาคมพ่อค้าเฟิงหลิน เบื้องหลังเต็มไปด้วยปริศนาที่ผู้อื่นไม่รู้ เอ็นดูโมอิเทรินเป็นพิเศษ

47

ขณะเดียวกับที่งานประลองผู้ครองสัตว์วิเศษและนักยุทธ์เริ่มต้นขึ้น ไปหาลี้จิงหิงและซิงเหยาก็มาถึงสมาคมช่างหลอม ทั้งยังถูกพาไปที่ เรือนรับรองแขกซึ่งกว้างขวางและสะดวกสบายยิ่งที่อยู่ด้านหลังสุดของ สมาคม

ประมุขหือชื่อมิ่ง... ซื่อลิ่งเทียนรออยู่ที่นั่นแล้ว

รูปร่างภายนอกของซื่อลิ่งเทียนดูราวกับอายุสามสิบปี เครื่องหน้าหล่อเหลาลมคาย ท่าทางสง่าผ่าเผย

หากไม่เอีเห็นเขาจะต้องเอ่ยคำว่า 'นักปราชญ์' ออกมาเป็นแน่

ซื่อลิ่งเทียนสวมอาภรณ์สีขาวยาวสะอาดตา เก้าอี้ผมส่วนหนึ่งไว้ กึ่งกลางศิรัษะ ใช้แถบผ้าสีทองรัดแล้วก็ปล่อยทิ้งชายไปด้านหลังพร้อม เรือนผม แขนเสื้อสีขาวปักด้ายสีทองสว่างไว้ตรงขอบ ข้างคอคดสายรัดเอว ที่ห้อยพู่ระย้าซึ่งเป็นชนิดเดียวกับด้ายที่ปักตรงขอบแขนเสื้อ ทั้งทั้งร่างเขา

มองดูแล้วทั้งศักดิ์สิทธิ์และสูงส่งอย่างมาก

สีทองเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงว่าเขามีตำแหน่งสูงสุดในหอชื่อมิ่ง
เมื่อชื่อลิ่งเทียนมองเห็นไปหาลี้จิงหงที่สวมอาภรณ์สีม่วงและมีท่าทีเคร่งขรึมเย็นชาปรากฏตัวขึ้น เขาก็ค่อยๆ เดินเข้ามาหาก่อนจะ
แผยรอยยิ้มบางๆ อย่างสนิทสนมทันใด "จิงหง ไม่พบกันนานเลยนะ"

พวกเขาพบกันครั้งก่อนเมื่อสามปีที่แล้ว

ครานั้นไปหาลี้จิงหงยังเป็นหนุ่มน้อยเยาว์วัย แม้จะเป็นชาจอน
คนไม่กล้าเข้าใกล้ แต่ก็ยังไม่ทำให้ผู้คนรู้สึกหวาดกลัว

ทว่าไปหาลี้จิงหงในยามนี้โตขึ้นมาก แม้ดูจากลักษณะภายนอกแล้ว
ก็ยิ่งทำให้คนนึกว่าเยาว์วัยอยู่ ทว่าท่าทางเย็นชาและโอหังนั้นกลับทำให้
คนไม่กล้าดูแคลน

เมื่อสามปีก่อน ระดับนักยุทธของไปหาลี้จิงหงยังอยู่ที่ชั้นฟ้าระดับสี่
ทว่ายามนี้กลับอายุนักยุทธที่เขาแผ่ออกมาทั้งลึกกลับและนำหวาดกลัว
ห่างไกลจากนักยุทธชั้นฟ้ามากนัก

นี่คือ...ราชันยุทธ!

ท่ามกลางนักยุทธทั้งหลาย ราชันยุทธนั้นอยู่เหนือชั้นดินและชั้นฟ้า
แม้จะห่างกันเพียงระดับเดียว ทว่ามีคนมากมายเพียงใดที่ติดแหงก
อยู่ที่ชั้นฟ้าระดับเก้า เห็นดเห็น้อยมาทั้งชีวิตก็ไม่อาจข้ามผ่านชั้นฟ้าไปได้

ทว่าไปหาลี้จิงหงกลับบรรลุได้ในระยะเวลาอันสั้น เพียงแค่สามปี
เท่านั้น!

การเติบโตของไปหาลี้จิงหงรวดเร็วเสียจนทำให้ชื่อลิ่งเทียนกริ่งเกรง
อยู่บ้างจริงๆ

สกุลไปหลี่...ไม่ธรรมดาตามคาด

ที่ว่าพอครุ่นคิดให้ละเอียด สกุลไปหลี่สามารถเป็นองครักษ์ให้กับ
ประมุขเฟิงที่มีอำนาจสูงสุดในตำนานได้ สกุลนี้จะธรรมดาไปได้อย่างไร

เพียงแต่คิดไม่ถึงว่าผ่านมาหลายพันปี ทั้ๆ ที่ไปหลี่จึงหงก็เติบโต
เป็นผู้ใหญ่แล้ว และเขาอาจเป็นคนหนึ่งที่มีพรสวรรค์ล้ำเลิศที่สุดใน
ในสกุลไปหลี่ในหลายรุ่นที่ผ่านมาก็เป็นได้ ทว่าสกุลไปหลี่ก็ยังคงรักษา
วิชาอันลึกลับเช่นนั้นไว้ตามเดิม

"ประมุขหอชื่อมิ่ง" หลังจากไปหลี่จึงหงนั่งลงตรงข้ามชื่อลิ่งเทียน
เรียบร้อยแล้วจึงเอ่ยปากตอบรับขึ้น

ด้วยลำดับอาวุโส ชื่อลิ่งเทียนและบิดาของไปหลี่จึงหงอยู่ใน
รุ่นเดียวกัน ทว่าด้วยตำแหน่งฐานะแล้ว ชื่อลิ่งเทียนเป็นประมุขหอชื่อมิ่ง
ส่วนไปหลี่จึงหงเป็นประมุขน้อยของเกาะหุน ดังนั้นไปหลี่จึงหงจึงไม่เคย
แสดงความถ่อมตนหรือทำท่างให้ความเคารพผู้อาวุโสต่อหน้าชื่อลิ่งเทียน
เพียงเพราะความเยาว์วัยและอาวุโสเลย

"ไม่พบกันสามปี นิสัยของเจ้าไม่เปลี่ยนไปแม้แต่น้อย" ชื่อลิ่งเทียน
เพียงแต่คลี่มืออย่างให้อภัยต่อทำที่เย็นชาของไปหลี่จึงหง และแทน้ำชา
ถ้วยหนึ่งวางไว้ตรงหน้าเขา

"ประมุขหอชื่อมิ่ง มีอะไรโปรดว่ามาตามตรงเถิด"

ไม่ใช่ไปหลี่จึงหงไม่ให้เกียรติเขา แต่เป็นเพราะไปหลี่จึงหงไม่ใช่
คนที่ชอบหักททายผู้คนเอาเสียเลย ดังนั้นการพยายามสร้างความสัมพันธ์
เช่นนี้จึงไม่จำเป็น

"จึงหง เจ้าไม่เปลี่ยนไปแม้แต่น้อยจริงๆ" ชื่อลิ่งเทียนยิ้มแยม้อครหา

ทำได้เพียงเอ่ยถึงประเด็นสำคัญอย่างสนใจตามตรง "วันนี้ที่ข้าเรียกเจ้ามาพบ เพราะมีข่าวดีเรื่องหนึ่งและข่าวร้ายเรื่องหนึ่ง ข่าวดีคือหัวหน้าพิธีการพบ...ดาวหงส์แล้ว"

"ดาวหงส์?" ไปหลี่จิงหงมีท่าที่ตื่นตระหนกเล็กน้อย ทว่าสีหน้ากลับไม่เปลี่ยนแปลงปราศกนิต ยังคงโบหน้ารวน้ำแข็งเย็นเยียบเช่นเดิม

"ใช่ ดาวหงส์" ชื่อลิ่งเทียนพยักหน้า รอยยิ้มของเขาเต็มไปด้วยความปลาบปลื้มและรอคอย "หัวหน้าพิธีการทำนายว่าหากดาวหงส์ปรากฏ ตระกูลเฟิงก็จะปรากฏเช่นกัน อีกทั้งดาวหงส์ที่อยู่บนฟากฟ้าก็ปรากฏออกมาแล้ว จึงหวัง การรอคอยหลายพันปีนี้ ในที่สุดพวกเราสองตระกูลก็สามารถเฝ้ารอมัจจนถึงวันนี้ได้ พวกเราจะต้องรีบตามหาดาวหงส์ให้พบ"

พวกเขาล้วนรู้ดีว่า 'ดาวหงส์' สำหรับตระกูลเฟิงแล้วหมายถึงอะไร

ประมุขเผ่าเป็นเพียงทายาท เขาเป็นตัวแทนตระกูลเฟิงในการติดต่อกับผู้คนภายนอกเท่านั้น ประมุขเฟิงต่างหากถึงจะเป็นคนที่ตระกูลเฟิงให้ความสำคัญรักภักดี เป็นศูนย์รวมความศรัทธาและการดำรงอยู่ของตระกูลทั้งหมด

'ดาวหงส์' เป็นสัญลักษณ์แทนโชคชะตาของประมุขเฟิง

ในบรรดาประมุขเฟิงในแต่ละยุคที่ผ่านมา ประมุขที่เป็นสตรีเพศมีจำนวนน้อย ตามที่พวกเขาจะมา เคยมีเพียงคนเดียวเท่านั้น แล้วประมุขหญิงผู้นั้นก็เป็นประมุขเฟิงยุคแรก เป็นคนทีริเริ่มบุกเบิกสร้างความรู้เรื่องให้แก่เผ่าตระกูลเฟิงสายที่หนึ่ง

หลังจากนั้นก็ไม่มีประมุขคนใดที่มีความกล้าหาญและคุณูปการ

เปรียบกับประมุขผู้หนึ่งได้ ด้วยเหตุนี้คนตระกูลเฟิงจึงเรียกขานอย่างยกย่องเป็นการเฉพาะว่า 'ดาวหงส์'

และด้วยเหตุนี้คนตระกูลเฟิงทั้งหมดจึงเชื่อว่ายามที่ 'ดาวหงส์' ปรากฏขึ้นอีกครั้ง จะช่วยทำให้ตระกูลเฟิงผ่านพ้นจากความทุกข์ยาก และเผ่าตระกูลเฟิงสายที่หนึ่งจะได้แสดงความเกรียงไกรอีกครั้ง

ชื่อลิ่งเทียนเชื่อว่าขนาดพวกเขายังสังเกตเห็นการปรากฏของดาวหงส์ได้ เผ่าตระกูลเฟิงสายที่หนึ่งที่เริ่มกายมาหลายพันปีก็จะต้องสังเกตเห็นเช่นกัน

หัวหน้าพิธีการเคยคำนวณไว้ว่าดาวหงส์ไม่ได้อาศัยอยู่ในตระกูลเฟิง ดังนั้นขอเพียงตามหาดาวหงส์พบ ก็จะต้องตามหาตระกูลเฟิงพบเช่นกัน

"หาดาวหงส์พบแล้วอย่างไร"

เมื่อเปรียบเทียบกับชื่อลิ่งเทียนที่ตื่นตื่นและตั้งตารอคอย ไปหาลี้จิงหง แพบไม่แสดงคลื่นอารมณ์ใดๆ เลยแม้แต่หยด

ชื่อลิ่งเทียนลอบเคลือบแคลงในใจ "เจ้าไม่คาดหวังว่าจะพบดาวหงส์หรือ นี่คือเจตนาของเจ้าหรือเจตนาของเกาะหุนกันแน่"

"ข้าก็เป็นตัวแทนของเกาะหุน"

"จิงหง เจ้าลี้มภารกิจของเราไปแล้วหรือ" ชื่อลิ่งเทียนเอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจัง

"ไม่เคยลี้ม" ไปหาลี้จิงหงเหลือบมองเขาอย่างไรอารมณ์แวบหนึ่ง "หากตระกูลเฟิงยื่นกรานจะเริ่มกายต่อไปจริงๆ พวกเราจะจงใจตามหาพวกเขาด้วยเหตุใดกัน"

"เขาคือนายที่พวกเราต้องปกป้องนะ" ชื่อลิ่งเทียนเน้นย้ำ

"การปกป้องไม่ได้หมายความว่าจะต้องตามหาพวกเขาให้พบกระมัง"
แต่ก่อนไปหาลี้จิงหงไม่เชื่อว่า 'การตามหาตระกูลเฟิงให้พบ' ซึ่งเป็น
ภารกิจที่ได้รับถ่ายทอดมานี้มีอะไรไม่ถูกไม่ควร ทว่าหลังจากที่เขาพบ
โมอีเหริน ความเห็นของไปหาลี้จิงหงก็ค่อยๆ เปลี่ยนไป

การปกป้องไม่จำเป็นต้องอยู่ในสายตาดตลอดเวลา หรือต้องเห็นเขา
ปลอดภัยดีและดูแลห่มเททุกสิ่งทุกอย่างให้เขาถึงจะเรียกว่า 'การปกป้อง'
การลอบกวาดล้างทุกสิ่งที่เป็นภัยต่อพวกเขาก็เป็นการปกป้องอีกแบบหนึ่ง
ไม่ใช่หรือ

เมื่อมองจากอีกมุมหนึ่ง ไม่น่าจะทำเช่นนั้นอาจปลอดภัยสำหรับ
ตระกูลเฟิงยิ่งกว่าด้วย

ตระกูลเฟิงในครานั้นก็ไม่ใช่เพราะโดดเด่นเกินไป ทำตนอยู่เหนือผู้คน
ทั้งหมด จึงนำมาซึ่งความวุ่นวายภายในและการต่อสู้หรือ

อีกทั้งฐานะของโมอีเหริน...

ฐานะที่แท้จริงของหัวหน้าสมาคมพ่อค้าเฟิงหลิน...

แม้ไปหาลี้จิงหงจะคาดเดาได้ ทว่าคนหนึ่งก็ไม่รู้ชื่อไหนชื่อไหน อีกคน
ก็ไม่คิดจะยอมรับ 'ไม่ว่าเหตุผลของไปหาลี้จิงหงจะมาจากความเคารพ
หรือเหตุผลส่วนตัวก็ตาม เขาก็ไม่คิดจะสืบหาคำตอบ

แม้ไปหาลี้จิงหงจะแน่ใจในคำตอบ เขาก็ไม่คิดจะบอกคนของหอชื่อมิ่ง
หอชื่อมิ่งเลื่องชื่อลือนามว่าปฏิบัติการตามลัทธิธรรมจักร ประมุข
หอชื่อมิ่งและหัวหน้าพิธีการแต่ละรุ่นที่ผ่านมายังมองการกอบกู้แผ่นดิน
เป็นหน้าที่ของหอชื่อมิ่ง ทว่าเขากลับไม่เคยรู้สึกดีต่อหอชื่อมิ่งเลย

แม้ว่านี่เป็นเพียงกลางสังหารณ์ของไปหาลี้จิงหงซึ่งไร้อิทธิมา ทว่า

กลางสังฆกรรมของผู้ฝึกวิชาเดิมที่กัณฑ์เจ็ดร้อยก่อนและแม่นยำอยู่แล้ว ไปหาลี้จิงหง ไม่มีเหตุผลที่จะต้องเชื่อคนอื่นมากกว่าตนเอง

"จิงหง เจ้าอย่าลืมนะว่าสกุลไปหาลี้จะต้องปกป้องตระกูลเฟิง พวกเจ้ามีหน้าที่รับผิดชอบในการตามหาตระกูลเฟิงเพื่อปกป้องตระกูลเฟิงไว้" ซื่อลิ่งเทียนเอ่ยอย่างเฉียบขาด

"ยามที่ประมุขเฟิงคนก่อนเสียชีวิตเมื่อหกพันปีก่อน ก็ถือเป็นการยกเลิกภารกิจการเป็นองครักษ์ของสกุลไปหาลี้แล้ว" ไปหาลี้จิงหงเอ่ยอย่างเรียบเฉย เขาเหลือบเห็นความอึมครึมราวกับพยับเมฆแวบผ่าน สายตาซื่อลิ่งเทียน

"เพราะยกเลิกภารกิจ ดังนั้นเจ้าจึงไม่คิดที่จะยุ่งเรื่องของตระกูลเฟิงแล้ว?" พยับเมฆนั้นแวบผ่านไปอย่างรวดเร็วยิ่ง สีหน้าของซื่อลิ่งเทียนยังคงขมก้นโทสะได้ เขาแสดงความโกรธเคืองเพื่อความไม่เป็นธรรมต่อตระกูลเฟิงและท่าทางไม่รู้ร้อนรู้หนาวของไปหาลี้จิงหง

"การกระทำของสกุลไปหาลี้ใช้ปณิธานของตระกูลเฟิงเป็นหลัก ที่พวกเราไม่ตามหาไม่ได้หมายความว่าไม่ปกป้อง"

"บิดาของเจ้าก็เห็นด้วยกับการกระทำของเจ้าหรือ" การแสดงออกของซื่อลิ่งเทียนหุนหันพลันแล่นกว่าเมื่อก่อน

ครั้งได้ยินประโยคนี้ ไปหาลี้จิงหงก็ปรายตามองเขาแวบหนึ่ง สีหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม "ประมุขหรือชื่อมิ่งต้องการให้บิดาของข้ายอมรับด้วยปากตนเองหรือเขียนจดหมายรับรองเลยหรือไม่"

แม้ไปหาลี้จิงหงจะได้ชื่อว่าเป็นประมุขน้อยแห่งเกาะหุน ทว่าในความเป็นจริง เขาได้รับสืบทอดเกาะหุนจากบิดาแล้ว ดังนั้นไปหาลี้จิงหยวน

'ประมุขเกาะหูนคนก่อน' ก็ไม่มีสิทธิ์คัดค้านการตัดสินใจของเขา

แน่นอนว่าด้วยความไว้วางใจที่ไปหาลี้จิงหรงที่มีต่อบุตรชาย การที่เขาไม่คัดค้านย่อมเป็นเรื่องสมควรแล้ว

ส่วนเรื่องของเกาะหูน ไปหาลี้จิงหรงจำเป็นต้องรายงานอย่างละเอียดต่อซือลิ่งเทียนซึ่งเป็นคนนอกหรือ

เกาะหูนก็คือเกาะหูน

หอซือมิ่งก็คือหอซือมิ่ง

การคงไว้ซึ่งมิตรภาพไม่ได้หมายความว่าจะสามารถชักใช้ 'เรื่องภายในสกุล' ของอีกฝ่ายได้

ซือลิ่งเทียนตระหนักถึงวาจาของตนโดยพลัน แล้วก็สงสัยในฐานะและตำแหน่งประมุขเกาะของไปหาลี้จิงหรง เขาจึงเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนลงทันที

"จิงหรง ข้าไม่ได้สงสัยเจ้า เพียงแต่เรื่องใหญ่เช่นนี้ข้าจำเป็นต้องไต่ร่ตรองให้ดี หลายพันปีที่ผ่านมามักเราเย็นหยัดมาตลอดเพื่ออะไรกันก็เพื่อตระกูลเฟื่องไม้เซ่หรือ หรือว่ายามนี้จะเลิกล้มความปรารถนาสุดท้ายที่พวกเรามุ่งมั่นกันมาหลายรุ่น หลายพันปีเพียงเพราะความคิดของเจ้า"

ไปหาลี้จิงหรงไม่มีความเห็นต่อ 'ความมุ่งมั่น' ของซือลิ่งเทียน เรื่องที่เขาตัดสินใจแล้ว พุดมากไปก็ไร้ประโยชน์

"แล้วข่าวร้ายคืออะไร" เพราะในใจไปหาลี้จิงหรงยังคงพะวงกับเรื่องที่ไม่โอ้เหรินไปงานประลองผู้ครองสัตวิเศษและนักยุทธเพียงคนเดียว ดังนั้นเขาจึงถามอีกเรื่องพันคว้น

"คือแดนถิ่นอำนาจพร" ซือลิ่งเทียนตระหนักได้ว่าพุดมากไป

ก็ไร้ประโยชน์ เขาทำได้เพียงเอ่ยถึงอีกเรื่องหนึ่งด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึมยิ่งขึ้น
"เจ้าน่าจะสัมผัสได้ ฝนที่นั่นคงอยู่ได้อีกไม่นาน"

ไปหลี่จิ้งหงพยักหน้า เรื่องนี้เขารู้ตั้งนานแล้ว

"แม้ว่าที่ตั้งของเกาะหุนจะไม่ได้อยู่ในดินแดนเทพยุทธ์ แต่หาก
แผ่นดินใหญ่ไม่ปลอดภัย เกาะหุนก็จะได้รับผลตามไปด้วยเช่นกัน เรื่องนี้
เจ้าน่าจะรู้ดี"

เกาะหุนและแผ่นดินใหญ่มีความสัมพันธ์แบบพึ่งพาอาศัยกัน

"อืม"

"เช่นนั้นสำหรับแดนถิ่นอำนาจพร เกาะหุนจะพยายามอย่าง
สุดความสามารถตั้งแต่ก่อนหรือไม่"

"ข้าจะพยายามอย่างถึงที่สุด"

รั้งคว่าแล้วไซ้ ไซ้ก็ยอมแตก* ที่ซ้อลิ่งเทียนกล่าวขึ้นนั้น ไปหลี่จิ้งหง
ย่อมรู้ดีกว่าเขามาก

"ประเสริฐนัก" ซ้อลิ่งเทียนพยักหน้าแล้วเอ่ยต่อว่า "ทันทีที่ฝน
ถูกทำลายลง สิ่งทั้งนั้นขวางระหว่างมนุษย์และสัตว์วิเศษนั้นจะไม่คงอยู่
อีกต่อไป ทั่วทั้งดินแดนเทพยุทธ์จะถูกสัตว์วิเศษรุกร้าเป็นการใหญ่
คนตระกูลเฟิงก็ภัยคงยืนกรานไม่ปรากฏตัวจวบจนบัดนี้ ดังนั้นเพื่อปกป้อง
แผ่นดินใหญ่ไว้ พวกเราจะต้องหาทางอื่นเพื่อรักษาค่ายกลนั้นไว้"

"วิธีอะไร"

"ห่อเชื่อมึงกับเกาะหุนต้องร่วมมือกัน นั่นก็คือ... แต่งงานเพื่อเชื่อม
ความสัมพันธ์"

* รั้งคว่าแล้วไซ้ ไซ้ก็ยอมแตก หมายถึงเมื่อสิ่งที่เป็นเสาหลักพังลงไป ผู้ที่เกี่ยวข้องย่อมได้รับผลกระทบ
อย่างยากจะหลีกเลี่ยงได้

ครั้งไปหาลี้จิงหงไฉ่ยิมเช่นนี้ แววดาเขาก็เย็นเยียบขึ้นโดยพลัน

ชื่อลิ่งเทียนกล่าวย่างแฉ่มซ้ำต่อว่า "เกาะหุนมีการสืบทอดของเกาะหุน หอชื่อมิ่งก็มีเคล็ดลับที่ไม่ถ่ายทอดออกสู่ภายนอกเช่นกัน ในเมื่อเจ้าได้รับสืบทอดเกาะหุนมาแล้ว เช่นนั้นก็น่าจะรู้ว่าบัดนี้มาตรฐานการฝึกวิชาบนแผ่นดินใหญ่ที่ผู้คนมากมายเรียกขานกันว่ายอดฝีมือเป็นเพียงแค่จุดเริ่มต้นสำหรับพวกเราเท่านั้น"

ผู้คนบนแผ่นดินใหญ่รู้เพียงว่าเหนือชั้นดินมีชั้นฟ้า ทว่าน้อยคนนักจะรู้ว่าเหนือชั้นฟ้ายังมีราชันยูทธ์ แล้วเหนือราชันยูทธ์ก็มีจักรพรรดิยูทธ์ รวมถึงลำดับการฝึกวิชาที่สูงยิ่งขึ้นไปอีก

ผู้คนส่วนใหญ่ล้วนเชื่อว่านักยูทธ์ชั้นฟ้าระดับเก้าและราชาสัตว์พิเศษนั้นแทบจะไร้ศัตรู สามารถปราบคนได้ทั่วทั้งแผ่นดินใหญ่

แล้วพลังแก่นแท้ของนักยูทธ์ส่วนใหญ่ก็มักจะด้อยกว่าผู้ครองสัตว์พิเศษ

นี่เป็นเพราะหลายพันปีที่ผ่านมาแทบไม่มีใครเคยไฉ่ยิมว่ามีคนสามารถข้ามผ่านชั้นฟ้าระดับเก้าไปได้

ส่วนผู้ครองสัตว์พิเศษนั้น หากได้ทำพันธสัญญากับสัตว์พิเศษชั้นสูงก็จะสามารถช่วยเหลือและส่งเสริมกัน ทำให้กลายเป็นยอดฝีมือชั้นราชาสัตว์พิเศษได้

เพียงแต่คนที่จะกลายเป็นราชาสัตว์พิเศษได้นั้นมีไม่มากนัก ส่วนใหญ่มักจะรวมตัวกันอยู่ในสมาคมผู้ครองสัตว์พิเศษ

บนแผ่นดินใหญ่ก็ใช้ลำดับชั้นเช่นนี้เป็นมาตรฐานมานานแสนนานแล้ว แต่กลับไม่รู้ว่าสาเหตุที่ทำให้พวกเขาพัฒนาฝีมือได้อย่างเชื่องช้า

มาจากการขาดวิธีฝึกวิชาที่ดี

แม้ไอริชในดินแดนเทพยุทธ์จะไม่เข้มข้นเท่าหลายพันปีที่ผ่านมา ทว่าผู้ที่มีการพรสวรรค์ต่ำ หากได้รับการฝึกวิชาที่ถูกต้องและทุ่มเทฝึกฝน เขาอาจจะพัฒนาฝีมือถึงขั้นราชันยุทธ์ก่อนจะสิ้นอายุขัยก็เป็นได้

เหตุที่ตระกูลเฟิงเข้มแข็งและเกรียงไกรเป็นเพราะเขตลี้ลับของตระกูลเฟิงนั้นเก็บสะสมวิชาการต่อสู้พิสดารมากมายอย่างที่คนนึกไม่ถึง น่าเสียดายเพราะเหตุร้ายเมื่อหลายพันปีก่อน หลังจากที่ตระกูลเฟิงไร้ร่างกายจากโลกภายนอกแล้ว บนแผ่นดินใหญ่ก็แทบหาวิชาล้ำเลิศที่แท้จริงไม่ได้ อีกเลย

ส่วนหออชื่อมิ่งและเกาะหุนเป็นสองตระกูลใหญ่ที่ประดับประคองตระกูลเฟิงร่วมกันในอดีต ดังนั้นพวกเขาจึงยังคงเก็บรักษาวิชาที่ถ่ายทอดกันมาจากครานั้น

เพียงแต่เพราะความอลหม่านในปีนั้น กอปรกับเวลาผ่านไปหลายพันปี ทำให้วิชาและแหล่งที่มาของความรู้มากมายที่กุมไว้ในมือพวกเขาลดน้อยลงเรื่อยๆ และยังเป็นเพราะการที่ฝึกวิชาไม่ทัน ความรู้เหล่านั้นจึงค่อยๆ หายสาบสูญไป

"บนแผ่นดินใหญ่แห่งนี้ เคสตีวิชาที่จะทำให้นักยุทธ์และผู้ครองสัตว์พิเศษพัฒนาฝีมือขึ้นไปอีกขั้นหนึ่ง และวิชาพวกการหลอมประดิษฐ์ การหลอมไอสด แม้กระทั่งการสืบทอดวิชาค่ายกล นอกจากตระกูลเฟิงที่ไร้ร่างกายไปแล้ว ก็มีเพียงหออชื่อมิ่งและเกาะหุนที่เก็บรักษาไว้มากที่สุดที่น่าเสียดายคือวิชาที่พวกเราเก็บรักษาไว้ก็ยังคงไม่สมบูรณ์"

"แล้วอย่างไร"

"เพื่อความปลอดภัยบนแผ่นดินใหญ่ ข้าเชื่อว่าไม่ว่าหอชื่อมิ่งหรือ เกาะหูณล้วนไม่ควรเก็บวิชาไว้กับตัวอีก ทว่าหอชื่อมิ่งก็มีเคล็ดวิชา ที่ไม่อาจถ่ายทอดออกสู่ภายนอก เกาะหูณก็น่าจะเป็นเช่นเดียวกัน ดังนั้น หากต้องการให้ทั้งสองฝ่ายแลกเปลี่ยนวิชากันอย่างไม่หวงวิชาและเชื่อมั่น ในกันและกัน วิธีที่ดีที่สุดก็คือการให้หอชื่อมิ่งและเกาะหูณกลายเป็น ครอบครัวเดียวกัน"

การรวมเป็นครอบครัวเดียวกันเป็นวิธีที่ง่ายที่สุด แน่หนอนว่าก็คือ การแต่งงานเชื่อมความสัมพันธ์นั่นเอง

ไปหลี่จิงหงแสดงสีหน้าเอ็นชาก็โดยพลัน จากนั้นก็นั่งเสียบไม่พูดไม่จา สักคำ

ชื่อลิ่งเทียนถอนใจเสียดหนึ่ง

"ข้ารู้ว่าคำแนะนำนี้มาโดยไม่ทันได้ตั้งตัว ทว่าหากไม่ใช่เพราะ พวกเรามีเวลาไม่มาก จู่ๆ ข้าก็คงไม่ตัดสินใจเช่นนั้น หลังจากแต่งงาน พวกเราถึงจะสามารถทุ่มเทใจไปศึกษาวิชาค่ายกล..."

"ข้าไม่เห็นด้วย" ไปหลี่จิงหงเอ่ยตัดบทเขา

"จิงหง..."

"ยังมีเรื่องอื่นอีกหรือไม่"

"จิงหง เพื่อทั้งแผ่นดินใหญ่ นี่คือนโยบายที่ดีที่สุดนะ" ชื่อลิ่งเทียนเอ่ยเสียดเข้ม

"หากที่ท่านต้องการจะพูดมีเพียงเท่านี้ ข้าประมุขไปหลี่ขอตัวก่อน" ไปหลี่จิงหงลุกขึ้นยืน

'ข้าประมุขไปหลี่' คำนี้ทำให้เกิดความห่างเหินกับหอชื่อมิ่งโดยสิ้นเชิง ถึงไปหลี่จิงหงจะอ่อนวัยกว่านี้ แต่อย่างไรเขาก็คงยังเป็นประมุข

เกาะหุน ฐานะและตำแหน่งก็ทัดเทียมกับหอชื่อมิ่งซึ่งต่างก็เป็นตัวแทน
อำนาจของแต่ละฝ่าย หากชื่อลิ่งเทียนยังเห็นเขาอายุน้อยกว่า เรียกขานด้วย
ชื่อเขา ก็เป็นการเสียมารยาทอย่างยิ่ง เหมือนไม่ให้ความเคารพต่อเกาะหุน
เลย

"ประมุขไปหฺลี้ แดนถิ่นอำนาจพรมมีผลกระทบต่อความเป็นความตาย
ของทั่วทั้งดินแดนเทพยุทธ์ หวังว่าท่านจะไตร่ตรองอีกครั้ง" ชื่อลิ่งเทียน
ข่มกั้นความไม่พอใจไว้และเอ่ยด้วยความอดทนยิ่ง

"ไม่ต้องพูดอีกแล้ว..." ไปหฺลี้จึงหงยังไม่ทันเตือนเอ่ยจบคำ ขณะเดียวกัน
ก็มีเสียงหนึ่งดังลอยมาราวเสียงฟ้าร้องอู้อี้ ทว่าระดับเสียงกลับแผดดังลั่น
มาจากฟากฟ้าอันแสนไกล

ตูม!

ไปหฺลี้จึงหงและชื่อลิ่งเทียนสีหน้าแปรเปลี่ยนโดยพลัน ขณะเดียวกัน
พวกเขาก็แอลบกายไปยังด้านนอก

ไปหฺลี้จึงหงร้อนใจ ชื่อลิ่งเทียนก็ตื่นตระหนกเช่นเดียวกัน ทว่า
สายตาของชื่อลิ่งเทียนยิ่งฉายความแวววาวสายหนึ่งอย่างไม่ชัดเจนนัก

พวกเขามองเห็นแสงสีขาวนวลสายหนึ่งพุ่งขึ้นไปบนท้องฟ้า
ในเวลาเดียวกัน

ทิศทางของแสงคือ...ทิศเหนือ

ทิศเหนือ แดนถิ่นอำนาจพร

เสียงระเบิดดังตูมสะเทือนเลื่อนลั่น ดังก้องฟ้าก้องแผ่นดิน ทั่วทั้ง
ดินแดนเทพยุทธ์ตื่นตระหนกด้วยเหตุนี้!

ตามมาด้วยเสียงกระอักเลือดหลายเสียงหลังจากที่ถูกพลังวิเศษตีกลับ

"โอ๊ย!"

"ไอ้อก!"

"รีบถอย!"

ยามที่ผู้คนมากมายล้นบาตเจ็บภายในและกระอักเลือด ยังไม่ทันที่จะได้ตอบสนอง เฝิงเหยียนก็ตะโกนเตือนเสียงดังลั่น

ต่อมาหลังจากที่ลำแสงมหึมาสายหนึ่งพุ่งจากป่าไม้ขึ้นไปยังท้องฟ้า ลำแสงนั้นก็แผ่กระจายออกทันที ก่อนจะกวาดไปทางผู้คน

พวกเขาตื่นตะลึงโดยพลัน รีบผงะถอยหลังทันที

น่าเสียดายที่ต่อให้พวกเขาจะถอยเร็วเท่านี้ก็ไม่มีทางทันกับความเร็วที่ลำแสงนั้นสอดส่องมา พวกเขาไม่มีเวลามาครุ่นคิดถึงอาการบาดเจ็บที่เมื่อครู่ถูกพลังวิเศษตีกลับ แต่จะคนเร่งรีบเดินพลั้งของตนเพื่อปกป้องร่างกายและชีวิตตนเองไว้

หัวลำแสงนั้นพุ่งมาราวพลังโหมขัดสาด อานุภาพนั้นไม่ใช่มนุษย์ทั่วไปจะสามารถต้านทานไว้ได้จริงๆ

ครั้นลำแสงกวาดผ่านไปถึงที่ใด ผู้คนล้วนถูกระแหกจนตัวลอย และทยอยกระอักเลือดกันอีกครา

"โอ๊ย!"

"อ้าก..."

ปัง!

นักยุทธจักรชั้นฟ้า ผู้บัญชาสัตว์วิเศษ ราชาสัตว์วิเศษจำนวนสิบเก้าคน ทยอยล้มลงบนพื้นในสภาพจนตรอก แต่ละคนบาดเจ็บสาหัส

เฟิงเหยียนก็ถูกพลังพิเศษตีกลับเช่นกัน ทว่าช่วงเวลาที่ลำแสงปะทะมาอย่างแรงนั้นกลับมีคนกระโจนมาเบี่ยงหน้าเขา ช่วยเขาสกัดการโจมตีครั้งนี้ไว้ได้ อาการบาดเจ็บสาหัสที่คาดการณ์ไว้จึงยังไม่เกิดขึ้น

เฟิงเหยียนเงยหน้าอย่างสงสัย "เงิน?"

โมซังเงินยืนตระหง่านอยู่เบื้องหน้าเฟิงเหยียน เขากางแขนขวาออกสร้างกรอบอากาศไว้รูปเพื่อสกัดแรงโจมตีนั้นไว้

แรงโจมตีตั้งพายุโหมกระหน่ำกว่าตผู้คนและวัตถุโดยรอบทั้งหมด ผู้คนบาดเจ็บสาหัส ถูกโจมตีจนกระจัดกระจายไปคนละทิศละทาง ต้นไม้หักกิ่งกลางลำต้นราวกับถูกขวานแหลมคมฟันเข้ากระชั้น ส่วนเรือนไม้ที่สร้างขึ้นใหม่อีกครั้งอย่างยากลำบาก ครั้งนี้กลับไม่ได้พังทลายเพราะความสิ้นสะเทือนจากแผ่นดินไหวเหมือนครั้งที่แล้ว แต่เรือนไม้เหล่านั้นกลับเป็นเหมือนต้นไม้ ค่อยๆ ถูกตัดผ่ากลาง ล้มระเนระนาด แทบไม่เหลือเค้าโครงเดิม

ผู้คนทั้งหมดและสิ่งต่างๆ ที่อยู่เหตุการณ์นี้ไม่มีสิ่งใดที่ไม่ได้รับความกระทบกระเทือนเลย มีเพียงสองคนที่ยังคงยืนอยู่ได้เท่านั้น

หลังจากลำแสงกระจายตัวออกไป ทิวทุกด้านล้วนเงียบสงัด ไร้ผู้ม
ไร้เสียง

เส้นผมสะบัดพลิว แขนเสื้อปลิวไสว

โมซังเงินประคองเฟิงเหยียนไว้ด้วยมือเดียว ไม่ให้เฟิงเหยียนบาดเจ็บเป็นครั้งที่สอง

ทุกคนล้วนกระอักเลือด สีหน้าซีดเผือด ครั้นพวกเขาเห็นฉากนี้ก็ทั้ง
อิจฉาและริษยาเฟิงเหยียนในทันใด

พวกเขาทั้งหมดล้วนบาดเจ็บสาหัสล้มลงกับพื้นในสภาพจนตรอก
ไม่ต้องมองก็รู้ว่าสีหน้าจะต้องซีดเขียวเป็นแน่แท้ ไม่มีแรงลุกขึ้นชั่วคราว
คงไม่มีพลังหลงเหลือแล้ว

มีเพียงเฟิงเหยียนเท่านั้นที่ยังคงยืนอยู่ได้ แล้วก็คนผู้หนึ่งที่ปกป้องเขา
ฝีมือล้าลึกยากหยั่งถึงยิ่ง

ทุกคนล้วนถูกโจมตีในแบบเดียวกัน ทว่าเขากลับสกัดไว้ได้อย่างสบาย
ยังมีใครในที่นี้ที่พอจะเทียบฝีมือกับคนผู้นี้ได้อีกเล่า!

คนที่มาอยู่ที่นี่ได้ ทุกคนล้วนมีชื่อเสียงในแผ่นดินใหญ่ทั้งนั้น ล้วน
มีวิชาเลิศล้ำ ไม่ว่าพวกเขาจะไปถึงที่ใดก็ล้วนถูกมองด้วยสายตาคอยอง
ขึ้นชม

พวกเขาพร้อมต้องรู้จักไม่ซั้งเงินแน่นอน ทว่ากลับไม่เชื่อกันจะยอมรับ
ในพลังแก่นแท้ของบุคคลในตำนานที่สร้างชื่อเสียงในแผ่นดินใหญ่
เมื่อยี่สิบกว่าปีก่อนผู้นี้

ทว่าในช่วงขณะนี้ นี่ก็ไม่ถึงว่าพวกเขาล้วนเกิดความรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจ
ที่ตนเองไม่เก่งกาจเท่าไม่ซั้งเงิน

ไม่ซั้งเงินยโสโอหัง เหยียดหยามพวกเขาและไม่ยอมคบค้าสมาคม
กับพวกเขา ที่แท้เขาก็มีฝีมือให้ทะนงตนได้จริงๆ...

หลังจากที่ไม่ซั้งเงินช่วยเฟิงเหยียนไว้ได้ เขาก็ไม่สนใจใครทั้งนั้น
และยังไม่สนใจว่าผู้อื่นจะคิดอย่างไร เพียงแต่ลดแขนขวาลงอย่างซ้ำๆ
พลงขมวดคิ้วมองนิ่งไปยังตำแหน่งที่ผนึกไว้

เดิมที่ตำแหน่งนั้นมองไปแล้วคล้ายป่าไม้ธรรมดาที่เขียวชอุ่ม ทว่า
ยามนี้กลับไม่เป็นเช่นนั้นแล้ว

เสานินค้ายกลดแต่กร้าวทั้งสี่ด้าน ปาไม้เขี้ยวข้อมุนั้นยามนี้กลับ
แทนที่ด้วยหมอกหนาที่กระจายไปทั่ว

ครั้นซ้อนตามองไปก็เห็นเพียงหมอกขาวโพลนปกคลุม

เสานินค้ายกที่แต่กร้าวก่อให้เกิดช่องว่างราวกับเป็นทางเข้า
หมอกขาวตรงช่องว่างนั้นเดี่ยวหนาที่บ เดี่ยวบางเบา แม้ว่าหมอกขาวนั้น
จะลอยออกมาอย่างต่อเนื่อง แต่กลับไม่กระจายออกสู่ด้านนอก

โม้ซังเงินจากที่ขมวดคิ้วแน่นก็คลายออกบ้างแล้ว

"เงิน?" เฟิงเหยียนกุมหน้าอกที่เจ็บปวดไว้ ยืนอยู่ข้างโม้ซังเงิน

เขาไม่เข้าใจค้ายก แล้วก็ไม่รู้ว่าการเปลี่ยนแปลงเช่นนี้หมายถึงอะไร
เพียงเห็นสหายรักคลายหัวคิ้วออก

เฟิงเหยียนยังนึกว่าจะมีข่าวดีอะไรรออยู่ จนสุดท้ายพอโม้ซังเงิน
เอ่ยปากก็ทำให้ทุกคนหัวนิตกยั้ง

"เสานินค้ายกลดแต่กร้าว จะซ่อมแซมเท่าไรก็ได้ประโยชน์"

ซ่อมแซมเท่าไรก็ได้ประโยชน์?

นั่นก็หมายความว่า...สงครามระหว่างมนุษย์และสัตว์วิเศษ
เมื่อหลายพันปีก่อนกำลังจะเริ่มขึ้นอีกครั้ง?!

"เงิน..." เฟิงเหยียนได้ฟังและคิดตามก็พลันรู้สึกใจสั่น ทว่าเมื่อครู่
หัวคิ้วของสหายรักคลายออกแล้ว...ข่าวร้ายเช่นนี้คงไม่ทำให้อีกฝ่ายนึกว่า
เป็นข่าวดีกระมัง

และในเวลานี้เอง ผู้อาวุโสคนหนึ่งซึ่งมีสีหน้าซีดเผือด มุมปากยังเหลือ
ร่องรอยเลือดอยู่ฝืนลุกขึ้นยืน เดินโซซัดโซเซมายังข้างกายเฟิงเหยียน
แล้วถามโม้ซังเงินว่า "ท่านมองออกหรือไม่ว่านี่มันเกิดอะไรขึ้น"

ครั้งเฟิงเหียนมองไปจึงรู้ว่าคนผู้นั้นเป็นผู้อาวุโสจากสมาคม
ช่างหลอม

ทว่าไม่ซ่งเงินมีทวงทำยัดมันถ้อมันจนเคยตัว จึงไม่แยะแสะเขา
แม้แต่น้อย

ผู้อาวุโสคู่อืดอดตาลในใจ ก่อนจะหันไปถามเฟิงเหียนแทน
"ผู้อาวุโสเฟิง นี้คือ?"

เฟิงเหียนทำได้เพียงหันไปหาสหายรักและเอ่ยถามแทนอีกฝ่าย
"เงิน สภาพในยามนี้คืออะไร"

ไม่ซ่งเงินเหลือบมองเฟิงเหียนแวบหนึ่ง แล้วก็หันหน้าหนีก่อนจะ
เอ่ยตอบ "ค่ายกลส่วนนอกแตกสลาย เผยให้เห็นค่ายกลส่วนใน ส่วนนอก
มีหน้าที่ป้องกันเป็นหลัก ค่ายกลส่วนป้องกันแม้แข็งแกร่งมันคงก็ยงถูก
ทำลายลง ค่ายกลส่วนโจมตีก็มีร่องรอยเสียหายบางส่วน"

"ความหมายของท่านคือมีคนฝ่าค่ายกลออกมา?"

มิเสียแรงที่เป็นสหายรักคบหากันมาหลายสิบปี เฟิงเหียนเข้าใจใน
วาทที่ไม่ซ่งเงินไม่ได้เอ่ยออกมาทันที

"เช่นนั้น..." เฟิงเหียนก็ยกมือขึ้นชี้ไปทางหมอกขาว

ไม่ซ่งเงินพยักหน้า สีหน้าไม่แปรเปลี่ยน

เฟิงเหียนกลับเบิกตามองพลางเอ่ยเสียงแผ่วเบา "พวกเขาน่าจะ
ฝ่าออกมาไม่ได้กระมัง..."

"สัตว์วิเศษไม่ได้มีเพียงแค่ระดับเก้า เหนือกว่านั้นยังมีสัตว์เทพ
ราชาสัตว์เทพ พวกมันสามารถเปลี่ยนร่างเป็นมนุษย์ได้ กอปรกับ
พรสวรรค์และพลังวิเศษที่เราอาจคาดไม่ถึง วันข้างหน้าผู้ใดจะเป็นนาย

ในดินแดนเทพยุทธ์ก็หยุดยากแล้ว"

เฟิงเหยียนหน้าถอดสี

คนอื่นฟังแล้วก็หน้าถอดสีตามไปด้วยเช่นกัน

คนที่อยู่ที่นี้ไม่มีสักคนที่จะไม่รู้เรื่องสงครามเมื่อหลายพันปีก่อน

แม้พวกเขาจะไม่ได้ประสบพบเจอด้วยตนเอง แต่แค่มองจาก

กำลังการสู้รบที่กล้าแกร่งของเหล่าผู้บัญชาสัตว์พิเศษในยามนี้ที่ครอบครอง
สัตว์พิเศษไว้ ก็สามารถคิดถึงภาพสัตว์เทพได้ว่าจะดุร้ายและทรงพลังเพียงใด

สัตว์พิเศษระดับหกชั้นไปก็ต่อกรยากแล้ว หากมีระดับที่เหนือขึ้นไป
อีก...

ในบรรดาเหล่านักยุทธ์ชั้นฟ้าที่ยังดูชั้นยืนไม่ได้มีคนถามขึ้นทันทีว่า
"ไม่มีวิธีซ่อมแซมหรือ"

โมซังเงินปรายตามองพวกเขาแวบหนึ่งอย่างเรียบเฉย ยังคงไม่ตอบ
ตามเดิม

ความไม่พอใจของเหล่าผู้อาวุโสดึงคุกรุ่นมากขึ้น

โมซังเงินจะต้องไม่แยแสผู้อื่นถึงขั้นนี้เลยหรือ!

แม้ว่าเขาจะร้ายกาจเพียงใด และพวกเขา...ฝีมืออ่อนด้อยกว่า
ก็ไม่จำเป็นต้องแสดงออกอย่างเด่นชัดมากมายเช่นนี้กระมัง!

อย่างน้อยพวกเขาก็ทุ่มเทร่างกายแรงใจเพื่อความปลอดภัยของ
แผ่นดินใหญ่

แล้วคนผู้นี้ล่ะ เขามีฝีมือแท้ๆ แต่กลับไม่ทำอะไรสักอย่าง เพียง
ช่วยเหลือยามที่เฟิงเหยียนมีอันตรายเท่านั้น

คนผู้นี้เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัวสุดๆ

ยามนี้เองมีคนอื่นคิดถึงยิ่งไม่เห็นพ้อง พวกเขามองแวตตาของไม่ซั้งเงิน แล้วค่อยๆ เปลี่ยนเป็นประณามตำว่าในใจ...

ไม่ซั้งเงินมีความรู้สึกไวเพียงใด แม้จะไม่มองพวกเขา แต่สัมผัสกลิ่นอายก็รับรู้ได้ถึง การเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ของคนรอบข้าง เขาอดไม่ได้ที่จะหัวเราะเสีียงเย็น แล้วเขยิบออกมาสองก้าวใหญ่

ทว่าเฟิงเหยียนกลับไม่รู้สึกรู้หา เขาเพียงแต่แสดงสีหน้าวิตกกังวลและก้าวไปตามไม่ซั้งเงิน

"เงิน ไม่มีวิธีซ่อมแซมแล้วจริงๆ หรือ"

"ในเมื่อค่ายกลที่ฉันนี้ไว้ชำรุดแล้ว แทนที่พวกท่านจะคิดว่า จะซ่อมแซมอย่างไร มีผู้เอาเวลาไปคิดว่าควรจะรับมือกับการเปลี่ยนแปลงในขั้นต่อไปอย่างไรจะดีกว่า"

จะซ่อมแซมค่ายกลคืนได้หรือไม่ ไม่ซั้งเงินไม่รู้ เขารู้จักค่ายกลนี้ แต่กลับไม่เข้าใจมันทั้งหมด และยิ่งไม่มีปัญญาจะไปเปลี่ยนแปลงค่ายกลนี้ด้วย

แต่ถึงแม้เขาจะมีความสามารถ เขาก็จะไม่เปลี่ยนแปลงอะไรอยู่ดี โดยนิสัยแล้ว ไม่ซั้งเงินก็ไม่ใช่ว่าคนที่มีจิตใจโอบอ้อมอารีมีเมตตา เขาเพียงใส่ใจคนที่เขาอยากจะได้ใจเท่านั้น

กอบปรกับ 'กฎของตระกูล'

หากไม่ใช่เพื่อเฟิงเหยียน ในชีวิตนี้เขาจะไม่มีวันอย่างกรายมาที่นี้เด็ดขาด

พอเฟิงเหยียนได้ยินวาจาของเขา ความกังวลบนใบหน้ายิ่งเพิ่มมากขึ้น เฟิงเหยียนเพ่งมองทางเข้านั้นแล้วก็หมุนกายกลับมา กำลังเตรียม

ชี้แนะทุกคนให้ค่อยไปรักษาอาการบาดเจ็บด้านข้างก่อน แล้วค่อยส่งข่าวไปยังสมาคมในเมืองซึ่งเจิงเพื่อขอแรงสนับสนุน ทว่าจู่ๆ กลับได้ยินเสียงหนึ่งดังขึ้น

"หึๆ"

ผู้คนทั้งหมดเฮยหน้าอย่างตื่นตัวพร้อมกัน ต่างสบตากันแวบหนึ่ง เสียงหัวเราะนี้เบาหวิวและราบเรียบยิ่ง ทว่าทุกคนกลับได้ยินชัด

"พวกท่านก็คือยอดฝีมือของดินแดนเทพยุทธ์ในยามนี้หรือ"

น้ำเสียงนุ่มนวลแฝงความแข็งกร้าวเอ่ยถ้อยคำมีนัยของการยกย่องตั้งขึ้นอีกครา

ทุกคนมองไปทางช่องโหว่ของค่ายกล...ตามที่มาของเสียงทันที เพียงประโยคเดียวเท่านั้น ทว่าทุกคนกลับกระจำงแจ้งโดยพลัน ก่อนที่เสียงนั้นจะดังก้องอยู่ในความคิดตลอดโดยไม่รู้ตัว

พวกท่านก็คือยอดฝีมือของดินแดนเทพยุทธ์ในยามนี้หรือ... ยอดฝีมือของดินแดนเทพยุทธ์หรือ...

แม้ว่าพวกเขาจะมองไม่เห็นเงาของใครทั้งนั้น ทว่าทุกคนกลับหันตามเสียงนั้นโดยพร้อมกัน แล้วคิดเชื่อมโยงไปถึงเจ้าของเสียงโดยไม่รู้ตัว

คนผู้นี้จะต้องรูปร่างมาอย่างที่สุดเป็นแน่...

"อย่าเคลิบเคลิ้ม" ไม่ช้าเงินเอ่ยเสียงเย็นชาต่อเฟิงเหยียน ทว่าขณะเดียวกันก็เป็นกรปลุกทุกคนให้ตื่นจากภวังค์ด้วย

หลังจากได้สติ สีหน้าทุกคนก็ล้วนเคร่งขรึมขึ้น

พวกเขาเคลิบเคลิ้มไปกับเสียงนี้จริงๆ ช่าง...น่าอัศจรรย์ยิ่งนัก...

"หึๆ น่าผิดหวังจริงๆ"

ทุกคนแสดงสีหน้าบึ้งตึง

นี่คือการเหยียดหยามอย่างโจ่งแจ้ง!

"ท่านคือใคร ไยจึงไม่ยอมปรากฏตัว"

"พวกท่านคู่ควรที่จะพบข้าหรือ"

วาจาที่เพ็งดังลอยมา พายุหมุนที่มีพลังทำลายล้างแรงกล้ายิ่งกว่า
ลำแสงเมื่อครู่นี้ก็ซัดไปทางพวกเขาที่ได้รับบาดเจ็บในชั่วพริบตา

ทุกคนตะลึงงันโดยพลัน ทว่าพวกเขาล้วนตั้งสติได้อย่างรวดเร็ว
แล้วใช้พลังพิเศษทั้งหมดบนร่างสร้างเป็นกำแพงสกัดกันไว้

พายุหมุนสายนั้นกลับกระแทกทำลายกำแพงพลังพิเศษโดยตรง
และระเบิดดังตูมไปทางทุกคนทันที

ตูม!

"อ้าก!"

"เอือก!"

พลังทั้งสองฝ่ายชนปะทะกัน ก่อนจะระเบิดและตามมาด้วย
เสียงโอดโอยของทุกคนที่บาดเจ็บสาหัสรวมทั้งเสียงกระอักเลือด

ครั้งนี้พวกเขาบาดเจ็บสาหัสจนลุกไม่ขึ้นจริงๆ

ขณะเดียวกันไม่ช้าเงินก็ไหลบ่าไปสกัดไว้เบื้องหน้าเพ็งเหยียน
ครั้นเขานึกถึงกระบี่ กระบี่ยาวเล่มหนึ่งก็ปรากฏในมือของเขา เขาใช้กระบี่
แหวกไปในแนวตั้ง

แสงกระบี่อันเฉียบคมแบ่งพายุหมุนที่ปะทะมาตรงหน้าออกเป็น
สองส่วน

แรงพายุหมุนอันดุเดือดผ่านข้างกายเขาทั้งสองด้าน แล้วช่องโหว่

ที่ถูกผ่าแยกตรงกลางนั้นก็เฉียดผ่านไม้ซึ่งเงินและเฟิงเหยียนพอดิบพอดี ทั้งสองคนล้วนปลอดภัยไม่บาดเจ็บ

ทว่าสีหน้าของทั้งสองคนกลับไม่ได้คลายความตึงเครียดลงเพียงเพราะ พวกเขาปลอดภัย แต่กลับตึงยิ่งขึ้น

สายตาทั้งสองคนเพ่งมองช่องโหว่ตรงค้ายกลทันที

"หึ่ม?" เสียงนั้นแปลกใจเล็กน้อย "คิดไม่ถึงว่าในดินแดนเทพยุทธ์ ยังมีคนต้านทานการโจมตีของข้าได้ไม่เลวนี่"

แล้วน้ำเสียงขึ้นขมนั้นก็เปลี่ยนไป "ส่วนคนอื่น...คงไม่จำเป็นต้องพูดถึง กระมัง"

ไม่จำเป็นต้องพูดถึง!

ในชีวิตพวกเขาไม่เคยโดนตูดถูกตูดคลนเช่นนี้มาก่อน พวกเขาอดฝีมือที่บาดเจ็บสาหัสจนลุกไม่ขึ้นนั้นต่างโมโหจนหน้าแดงก่ำในทันใด โดนข่มเหงอีกครั้งแท้ๆ แต่พวกเขากลับไม่มีปัญญาตอบโต้ อีกทั้งบางคนยังกระอักเลือดออกมาอีกคราด้วย

"ในพายุหมุนแฝงด้วยพลังอัคคี ลมเป็นตัวหอบพัด อัคคีเป็นแกนหลัก อีกทั้งยังส่งเสียงออกมาชวนให้พิศวง..." โมซังเงินเอ่ยปาก กลับเอื้อนเอ่ยวาจา ที่ทุกคนไม่เข้าใจ

"อืม แล้วอย่างไรต่อ" น้ำเสียงนั้นเฝ้ารอคอยอยู่บ้าง

โมซังเงินร้องฮือเสียงเย็น "เป็นถึงราชาสวรรค์เทพผู้ส่ง่างาม ทว่ากลัวจนหวัหุด ไม่กล้าพบหน้าผู้ใดเป็นเหมือนกันหรือนี่"

ราชาสวรรค์เทพขอบเสแสร้งแก้งทำ แอบอยู่ในที่ลับคอยหยอกล้อผู้คน ทว่าโมซังเงินไม่มีหน้าที่เสแสร้งแก้งทำเป็นเพื่อนใคร

"ดีมาก!"

หลังจากเอ่ยขึ้นชมเสียดหนึ่ง หมอกควันมัวตาตรงช่องโหว่ค้ายกล
ลู่ๆ ก็หนาตาขึ้น แล้วค่อยๆ กระจายตัวออกไป

จากนั้นเงาร่างสี่ขาจนวลสูงยาวก็ค่อยๆ ปรากฏต่อหน้าทุกคน
เรือนผมยาวสีเงินแวววาว สวมอาภรณ์ขนสัตว์สีขาเงิน ใบหน้า
ขาวสะอาดหมดจด เครื่องนุ่งห่มแบบที่มนุษย์ไม่อาจมีได้ กิริยา
ทุกท่วงท่าสง่างามยิ่งนัก

ทุกคนมองจนตาค้าง มีอาจเคลื่อนสายตางจากไปโดยง่าย
มีเสน่ห์หล่อลวงจิตใจคน...

ไม่ซึ้งเงินสงบเยือกเย็นที่สุดท่ามกลางท่าทีของทุกคน เขาคาดเดา
ไว้ในใจแล้วจากการประลองเมื่อครู่ ดังนั้นจึงไม่ประหลาดใจนัก

ทว่าคนอื่นล้วนตะลึงงัน
สัตว์เทพ?

อีกทั้งยังเป็น...ราชาสัตว์เทพ?!

บุรุษรูปร่างหล่อเหลาไม่เหมือนคนทั่วไปผู้นี้คือราชาสัตว์เทพ
ในตำนานที่เคยได้ยินผ่านหู ไม่เคยเห็นเองกับตา?!

พอคิดได้ดังนั้นทุกคนก็ลอบอกสั่นขวัญแขวน

มองจากกระบวนท่าเมื่อครู่ ทุกคนล้วนไม่มีความมั่นใจในการรับมือเขา
เลยแม้แต่น้อย

ราชาสัตว์เทพผู้หล่อเหลารูปร่างผู้นี้มีความแข็งแกร่งเท่าใดกันแน่
คนที่เป็นผู้ครองสัตว์วิเศษรู้ซึ่งในฝีมือบุรุษผู้นี้มากกว่า เพราะพวกเขา
รู้สึกถึงความสั่นสะเทือนทางจิตวิญญาณที่สัตว์วิเศษของตนเองส่งมา

นั่นคือ...สัตว์วิเศษทุกตัวล้วนสิ้นเต็ม

ยามนี้พวกเขาอยู่ใต้อำนาจของเงาร่างสีขาวยาวเงินแวววาวนี้ ดังนั้น
สัตว์วิเศษจึงไม่กล้าวิ่งออกมาจากห้วงสัตว์วิเศษเลยสักตัว

เหล่าผู้ครองสัตว์วิเศษแต่ละคนสีหน้าขาวซีด รู้สึกตกใจกลัวอยู่บ้าง
ต่อการปรากฏตัวของบรุษผู้นี้

เมื่อไม่มีสัตว์วิเศษคอยช่วยเหลือ พวกเขาที่เหลือเพียงพลังวิเศษ
ดังนั้นพลังการต่อสู้ของเหล่าผู้ครองสัตว์วิเศษจึงลดลงเสียครึ่งหนึ่ง

โดยเฉพาะยามนี้พวกเขาบาดเจ็บซ้ำแล้วซ้ำอีก หากต้องพึ่งพา
โมซึ่งเงินเพียงคนเดียว...จะสกัดราชาสัตว์เทพได้หรือ

"เงิน เขา...เขาคือ?" เฝิงเหยียนพูดติดอ่าง

ไม่ใช่เขาไม่ตื่นตระหนก แต่เพราะเขาเป็นผู้ครองสัตว์วิเศษ เขารู้ถึง
ความต่างระหว่างสัตว์วิเศษและสัตว์เทพดีกว่าใคร

สัตว์วิเศษกับสัตว์เทพไม่ได้ต่างกันแค่ชื่อเรียกและลำดับขั้นเท่านั้น
ว่ามันยังมีอีกเรื่องที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงด้วย

นั่นคือความแตกต่างทางสายเลือด และพรสวรรค์ที่แตกต่างกัน
ราวฟ้ากับดินของเหล่าสัตว์วิเศษ

สัตว์เทพตัวหนึ่งสามารถทำให้สัตว์วิเศษทั้งหมดยอมศิโรราบได้

อีกทั้งราชาสัตว์เทพยังมีความโดดเด่นในบรรดาสัตว์เทพด้วยกัน
ในบรรดาสัตว์วิเศษชนิดเดียวกันนั้นราชาสัตว์เทพจะมีตำแหน่งสูงสุด

ยามที่ราชาสัตว์เทพยังเป็นลูกสัตว์ตัวเล็กตัวน้อยอ่อนแอ ระดับฝีมือ
ของพวกมันยังไม่สูงเท่าสัตว์วิเศษอื่นๆ ทว่าด้วยสายเลือดอันล้ำเลิศนี้
ก็พอที่จะทำให้สัตว์วิเศษที่มีฝีมือเหนือกว่ามันยอมศิโรราบได้

ขอดกตรึนั้หนักงึ 5

นี่ก็คือราชาของเหล่าสัตว์พิเศษ

"ราชาจิ้งจอก จิ้งจอกสวรรค์" ไม่ซ้งเงินเอ่ย

ตัวอย่าง

ประมุขหรือซีอีโอดีงทางมาเพื่อพบไปหล้จิงหง
พุ็เป็น ‘ประมุขน้อย’ ที่มีอำนาจที่สุดแห่งเกาะรุน
เพื่อให้เขาช่วยตามหาตัวแกนแห่งดาวหงส์ ทั้งยังยื่นข้อเสนอเกมข่มขู่
ให้ไปหล้จิงหง ‘แต่งงานเชื่อมสัมพันธ์’ กับคนของหอซือมิ่ง!
ผีล่อเล่นอะไรกัน ชีวิตของไปหล้จิงหง เขาย่อมจัดการเองได้
ชาตินี้เขาขอมมีแค่โม้อีหรินเป็นภรรยาเพียงคนเดียว
ถึงแม้ว่าผลของการไม่ยอมตกลงจะทำให้ทั้งแผ่นดินใหญ่ต้องสูญสิ้น
เขาก็จะไม่มีการยอม และไม่สนใจแต่อย่างใด
สิ่งที่เขาสบใจมีเพียงเรื่องเดียว นั่นก็คือเรื่องที่เกี่ยวข้องกับโม้อีหริน
หากนางยังอยู่ เขาอยู่ หากนางขาดเจ็บหรือเป็นอะไรไป
คนที่ทำร้ายนางย่อมต้องรับผลกรรมอย่างสาสม
ดังนั้นยามที่เขาเห็นนางหายไปต่อหน้าต่อตา
ไฟโกลงจึงลุกขึ้นท่วมกันกันใด
ไม่ว่าใครเป็นคนทำ จะต้องรับผลของการกระทำด้วยชีวิตของพวกเขาเอง!

Jamsai Customer Care

ดูเล่มให้อ่านด้วยใจ
โทร. 0-2840-4800

www.jamsai.com

ทดลองอ่าน

มากกว่ารัก

ISBN 978-616-06-2702-8

9

786160 627028

ราคา 269 บาท